

Udførselspræmie. Det forekommer mig, at der kunde være Grund til at nedsætte — i det mindste foreløbig eller kun foreløbig — den Afgift af Sukker, som nu betales. Jeg vilde da foreslaa, at man fikrede Koedyrterne henimod 70 Dre pr. Centner Koer, thi saa kan Koedyrskningen og Sukkerindustrien fortsættes her i Landet, og det kan lade sig gøre, naar man vilde nedsætte Afgiften fra $2\frac{1}{4}$ til $1\frac{1}{2}$ Dre. Det Tab, som Statskassen derved vilde lide, vilde beløbe sig til ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men derved vilde saa igen Samfundet her i Landet bevare den store Industri, som giver en Indtægt af 10—12 Mill. Kr., naar Sukkeret beregnes til en gros-Priser, og derved vilde Arbejderne saa tillige beholde de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som de nu have i Fortjeneste af Sukkerroerne. I de nuværende Kontrakter med de danske Sukkerfabrikker findes der desuden en Bestemmelse, som lyder saaledes: „Dersom der skulde ske Forandring i den danske Toldlovgivning med Hensyn til Sukker, skal den Fordel, som maatte følge deraf, alene komme Koedyrterne til gode.“ Det kunde man jo ogsaa sikre Koedyrterne ved en Lov, naar man lagde de nuværende Kontrakter og tillige de nuværende Sukkerpriser paa Verdensmarkedet til Grund for Beregningen af den Afgift, som Koedyrterne skulle betale; man kunde jo indrette det saaledes, at naar Sukkerroepriisen gav Koedyrterne efter de nuværende Kontrakter 62 Dre eller derunder, skulde den Afgift, der skulde betales af det danske Sukker, kun være $1\frac{1}{2}$ Dre, men saa snart Prisen gik op til 70 Dre, skulde denne yderligere Godtgørelse bortfalde, og Afgiften igen gaa op til $2\frac{1}{4}$ Dre. Derved vilde altsaa Afgiften bevæge sig mellem $1\frac{1}{2}$ og $2\frac{1}{4}$ Dre, og den Forskel, der kunde være for Statskassen i Indtægterne af Sukkerroefafgiften, vilde i det højeste kunde beløbe sig til $\frac{1}{2}$ Million Kr. Efterhaanden som Sukkerpriserne steg, vilde den blive mindre, og saa snart Prisen kom op til 70 Dre pr. Centner Koer, vilde den rent forsvinde. Men foruden dette burde der ved en Endring i Toldloven sørges for, at simple udenlandske Fariner, urent farvet Sukker, ikke kunde fortrænge det gode danske Sukker, hvilket nu er Tilfældet, saa at vor Industri tvinges til at udføre Sukker, uagtet vi ikke have nogen Eksportpræmie. Der tales saa tit om, at vi have en Bestyttelse over for Ublandet, men jeg har allerede vist, at for Djeblikket kan der ikke være Tale om nogen Bestyttelse. Tværtimod, den tykke Udførselspræmie bevirker, at vi maa sælge vort Produkt 38 Dre pr. Centner under den almindelige Pris paa Verdensmarkedet; men disse 38 Dre pr. Centner udgøre $4\frac{3}{4}$ pCt.

af Sukkerets Salgsværdis for Djeblikket. Tyskland vil bort fra Udførselspræmien, derfor fører det for Djeblikket en Sukkerkrig med de øvrige Lande, som ogsaa have Udførselspræmie. Der var jo foreslaet en langt højere Udførselspræmie, som den Lovgivende Magt i Tyskland imidlertid ikke vilde gaa ind paa. Men naar der saaledes rundt omkring er Snifter oppe om, at Udførselspræmien skal afkaffes, tør man ogsaa haabe, at dette vil ske inden altfor lang Tid, og naar det sker, saa vil vor Industri jo ogsaa være langt heldigere stillet end nu. Jeg mener derfor, at det var ønskeligt, og at det var rigtigt af os at se at opretholde en Industri, som holder mange Penge inden for Landets Grænser, som giver vore Arbejdere en stor Fortjeneste, og som er af ganske overordentlig Vigtighed for vort Agerbrug. Jeg tillader mig derfor endnu en Gang at anbefale det Udvalg, der vil blive nedsat til at forhandle dette ny Toldlovsforslag, i Forening med den høje Regering alvorligt at overveje, om vi ikke bør gaa til en ringere Bestatning af vort Koerforbrug for Djeblikket.

Øvejen: Det, der væsentlig har kaldt mig frem, er en Udtalelse, som er falden under Diskussionen om det foreliggende Lovforslag. Jeg skal ikke tørste Langhalm paa Lovforslaget; efter 8 lange Møder kan det jo vel nok siges, at Sagen er bleven grundig drøftet og debatteret. Jeg skal heller ikke fremkomme med nogen særlig Ros eller Dadel over for Toldkommissionen og dens Arbejde. Flertallets Forslag er jo det, som Regeringen har fremlagt her i Tinget; jeg vil ikke haabe, at det skulde blive til Lov, thi skulde det det, vilde jeg sige, at saa var det en daarlig Reform, vi gav vor Toldlov. Mindretallets Forslag er derimod væsentlig bedre, ganske vist ikke saa godt, som jeg kunde ønske mig, og vistnok heller ikke saa godt, som ærede Medlemmer af Kommissionen muligvis kunne ønske det. Men jeg satter, at det er gaaet dem, som det gik flere Medlemmer af Vandbot Kommissionen, at de gik saa vidt, som de paa nogen Maade kunde gaa og naaede saa meget, som de paa nogen Maade kunde naa. Og jeg vil ogsaa sige, at de have været heldige, de ere endogjaa naaede saa vidt, at de ere komne til at staa paa et temmelig stærkt Grundlag, især set fra Landbostandpunkt. Landbruget har jo ikke forlangt nogen Bestyttelse og har heller ikke faaet den, tværtimod, man har derimod berøvet det noget. Ja, naar jeg siger, at det slet ikke har forlangt noget, maa der jo undtages en enkelt Udtalelse, der er frem-